Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Lange, Thor.
Titel | Title:	Fjerne Melodier : Folkeviser og Smaadigte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Det nordiske Forlag, 1902
Fysiske størrelse | Physical extent:	94 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

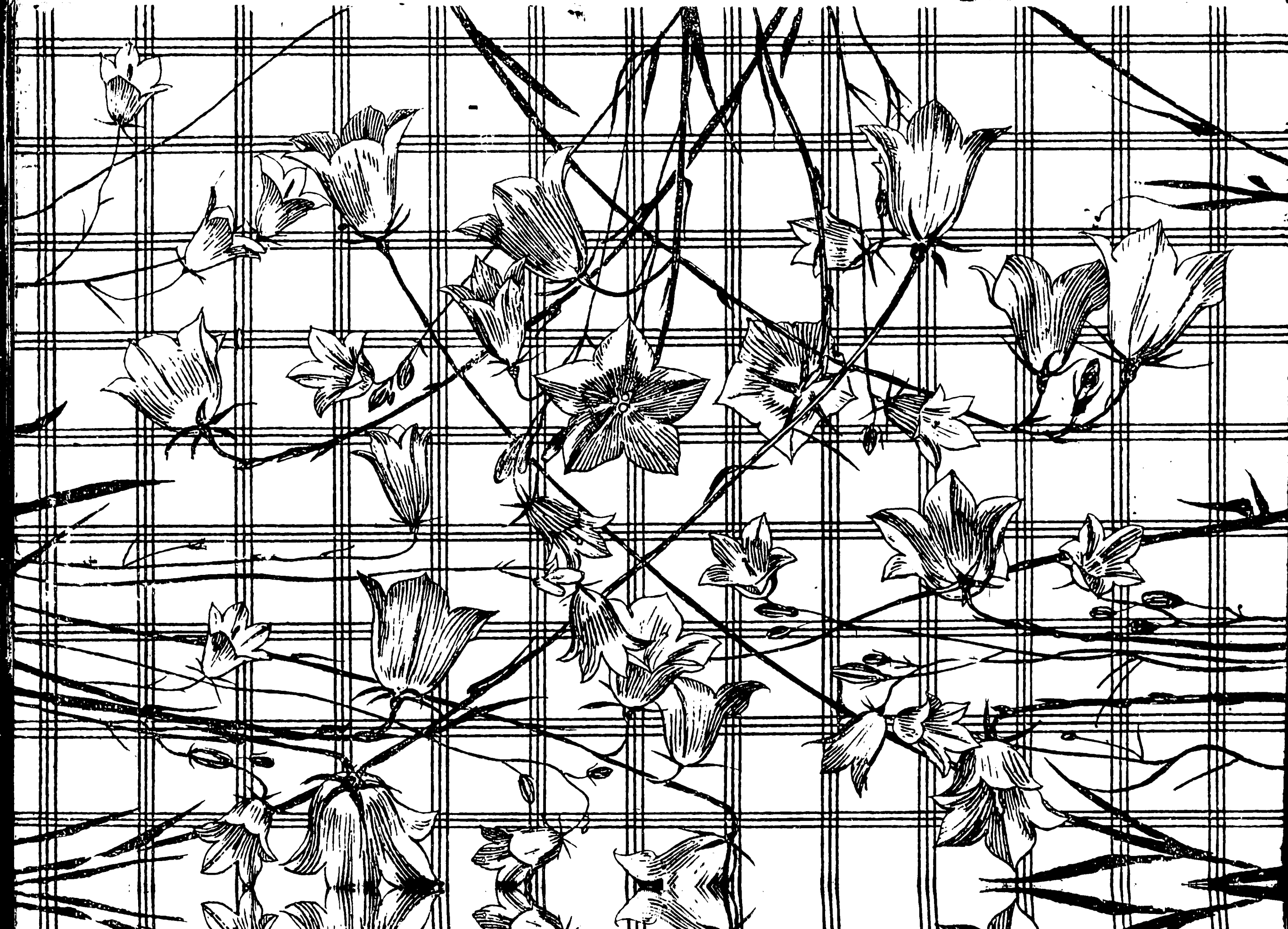

53,-7,-

EX 2

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Anna Krarup
har lavet denne Bog,
som fejlagtigt tilskrives
Thor Lange

1949 9 139

DET NORDISKE FORLAGS SMAA DIGTSAMLINGER

THOR LANGE

FJERNE MELODIER

FOLKEVISER OG SMAADIGTE

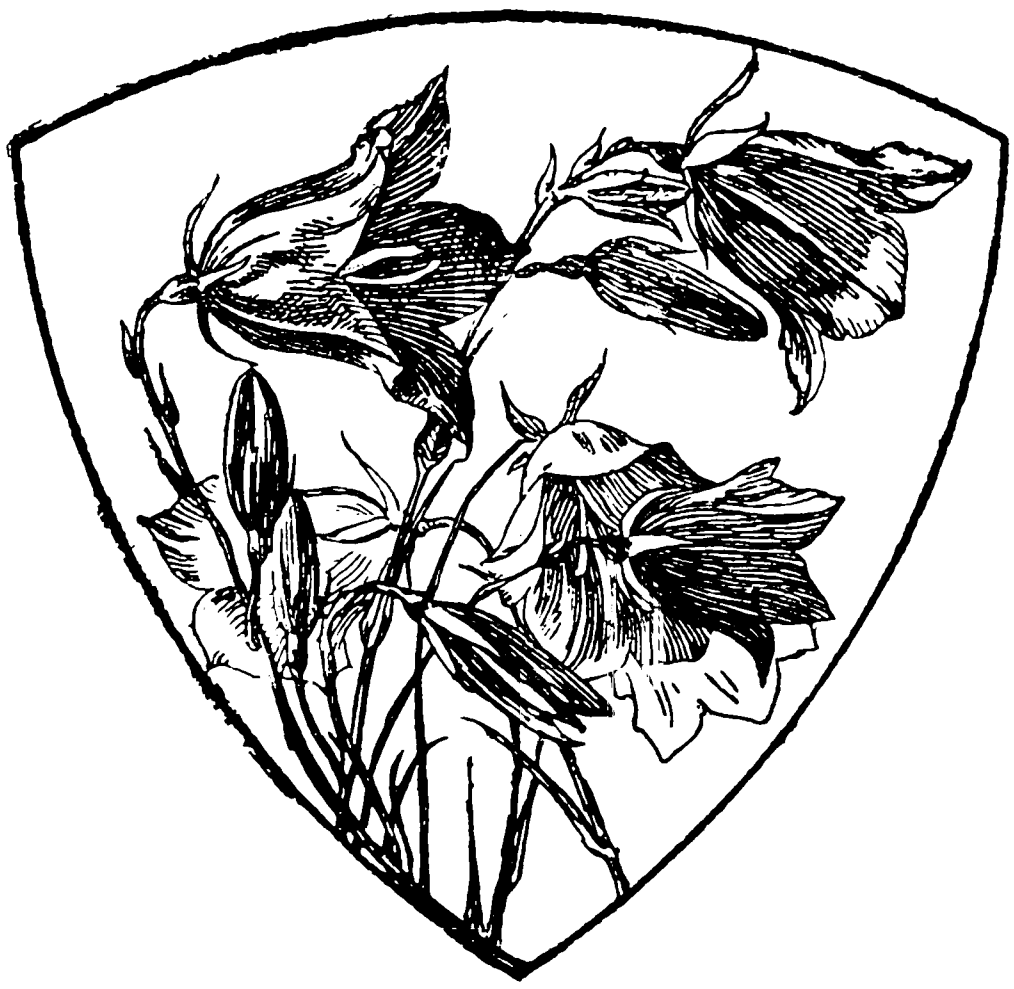

DET NORDISKE FORLAG
BOGFORLAGET (ERNST BOJESEN)
KØBENHAVN 1902

2000 EKSEMPLARER

LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD

9 NOCTURNE (I Kimmingen forude)

11 LILLERUSSISKE FOLKEVISER I—V
- Flyv hjem med Bud
- Snegrav
- Blomsterbrudd
- Sus ikke for mig
- Flugt

16 DIGTE af ELISABETH VARSHJENÈVSKY I—II
- Melodi
- Foraarsnat

18 SLAVISKE MELODIER I—IV
- Hele Natten har en Guldsky blundet
- Bag Muren sidde de Roser smaa
- Hvorfor vil de røde Flammer spille
- Bort fra Lys og Lærkesang —

22 LENAUSTEMNINGER I—II
- Bleg, stille Falmen alle Vegne
- Gjennem Krat og dunkle Bregner

24 LILLERUSSISKE FOLKEVISER VI—X
- Ti, Barn, ti
- Ræk mig Kjærlighed, din Haand
- Spor
- Hvorfor blev Du tavs
- Foraarsfrost

29 STYRKE

30 EGEN VILLIE

31 LEGETØJ

32 LILLERUSSISKE FOLKEVISER XI—XV
- Længes kun og længes
- Hjemløs
- Rind, I Taarer, blanke, hede
- Du og jeg
- Kys mildt paa Mund

37 NE INDUCAS — Efter SHELLEY

38 HARALD GODVINSSØN

39 LILLERUSSISKE FOLKEVISER XV—XX
Intet Ly
Heltemod
Ak, min Lykke, Lykke
Ak, Du Tid, som fra mig gled
Stakkels, stakkels lille Pige
45 VED MOSKVÅFLODEN
46 GAMMEL MELODI
47 FOLKEVISER I—V
Skotsk (Vel maa jeg kysse Dig)
Schwabisk (Jo mere jeg har grædt —)
Armenisk (Ild i vor Stad)
Nygræsk (Aglaia)
Nygræsk (Ak, I lyserøde Blomster)
52 APHRODITE
53 STEPPE
54 NOCTURNE (Efter Em. Geibel)
55 PAA CHIEMSØEN (Elsa Glass)
56 NOCTURNE (Fra frisisk Folkemaal)
57 LILLERUSSISKE FOLKEVISER XXI—XXV
Hej, Du Storm og Steppe vilde
Langs med Gjærdet gaaer en Sti
Zigeunervise
Hundrede om een
Dandsemelodi
62 VARJA I—IV
Du kasted af det tunge Læs
Har Du det ikke godt —
Vaaren slaaer sit grønne Slør
Det stille, rene
68 NOCTURNE (Vidt aabner Nattens Fred —)
69 INDSKRIFTER I—II
70 LUFTSPEJLING
71 SERBISKE FOLKEVISER I—IV
Useet
Bag ved Gjærdet
Alene
Kjærlighed

76 LENAUSTEMNINGER III—IV
Vindstød over Søen fare
Sol derovre gaaer til Hvile

78 RUSSISKE FOLKEVISER I—V
Her begynder en Sang
Hvidbirken
I Veninder, lyt —
Du, min Guldfisk —
Træt

87 DEN HELLIGE JEANNE D'ARC

88 DIGTE af GEORG BACHMANN
Verdugo es mi pensamiento
Ensom Fest

90 URO (Konstantin Balmont)

91 TIL RO

92 FRA LAND TIL LAND

93 LANGT BORTE

94 SANGFUGL

I Brev Juni 1898
„Hver 8 Dag" 18/12 1898

I NOCTURNE

I Kimmingen forude smelter Aftenskjærets Rav
glødende sammen med det sorteblaa Hav,
og min hede Hjemve rinder
langt bort i røde Strimer og svales og forsvinder.

Højt oppe staaer en Stjerne; den svajende Mast
vugger sig derunder. men Stjernen staaer fast;
vaadt af Dug paa Dæk og Lønning
duver Fartøjets Skrog i den tunge, døde Dønning.

Lidt ude til Luvart der flyder noget Hvidt,
det Hvide er en Maage, den sover trygt og blidt
med sit Hoved lagt til rette
paa Siden, og Bølgerne løfte den og lette.

Du vilde, hvide Maage med Glands af Perlemor,
sid trygt og sov paa Bølgen, Dig lokker ingen
Jord,
Dig har ingen Magt forbandet
til at længes mod en Strandbred, som hedder
Fædrelandet.

Sortehavet 1898

Samsundet 13/4 1900

FLYV HJEM MED BUD!

Driv kun, Sky, lad Regnen regne,
flyv kun, Blæst, og find Ukràine,
kan I fjernt Ukràine finde,
flyv kun, Blæst og vilde Vinde.

Flyv henover Mark og Floder,
flyv og hent min gamle Moder,
gamle Moder, sølvgraa Due
i den lille hvide Stue.

Flyv de mange lange Mile,
hent mig Bækkens grønne Pile,
grønne Pil med Fuglekvidder,
hvor min Ungdomselskov sidder.

— Fremmed Land og fjerne Egne,
Blæsten blæser fra Ukràine,
aldrig bringer den tilbage
Barndomstid og Ungdomsdage.

Fra Ukràine.

 I Brev 15/8 1900

Samfundet 14/10 1900

SNEGRAV

Ak, ved Kvæld hin sene
falder Rim og Taage,
fryser gjemt bag Grene
baade Ravn og Raage.

Fryser gjemt bag Kviste
baade Spurv og Mejse;
om jeg selv det vidste,
hvorhen gaaer min Rejse.

Gaaer den sent og silde
frem ad frosne Veje;
ak, Guds Hænder milde,
red mig lunt et Leje!

Lad det Leje smykke
tæt med Blomster hvide;
den fik fejrest Lykke,
der sov ind itide.

Lillerussisk.

„Dannebrog" 21/6 1900

BLOMSTERBRUDD

Smukke grønne Bregnekrat,
hvis Blade blødt sig bue,
fold kun ud hver Solhvervsnat
din Blomst af Lys og Lue.

Smukke røde Rosenbed
og kjære lille Pige,
hver den Dag, Gud glædes ved,
Du blomstrer uden Lige.

Lillerussisk.

Ill. Familiejournal 12/11 1899

SUS IKKE FOR MIG —

Sus ikke for mig, Du Skovens Eg,
for Sorrig gjør mig om Hjertet veg.

Sus ikke, Gran, over Kløftens Rand,
for langt jeg gaaer fra mit Fædreland.

Sus ikke, El, under Bakkehæld,
for fremmed Mand har det ikke vel.

Sus ikke, ensomme Birketræ,
for jeg har hverken Ly eller Læ.

Lillerussisk.

Ill. Tid 1/10 1899

FLUGT

Øs, Du Regn, øs ned, Du Regn,
saa Væg og Rude klinger,
over Pyt og Grøft og Hegn
i raske Hop jeg springer.

Mig har højt paa Loftet oppe
Moder lukket inde;
ud af Gluggen tør jeg hoppe
for min Ven at finde.

Øs, Du Regn, øs hurtigt ned,
at Sol og Lys kan spille;
fra min Skat og Kjærlighed
kan ingen Magt mig skille.

Nu holdt Regnen op at falde,
nu skal Solen skinne;
Ven, Du bedste Ven af alle,
kys nu din Veninde!

Lillerussisk.

Tell. Famlj. Oktober 1898

MELODI

O, dybe Øjne, Øjne brune
med uforklarlig Glands deri,
med Vredeslyn, med Glimt af Lune,
men Dæmring mest af Fantasi.

Ak, Øjne, stundom barnefromme
og hvasse snart som slebet Staal,
for jordisk Elskov næsten tomme
med Himlens Drømmesyn til Maal.

Jeg elsker Jer, endskjøndt jeg viger;
for mig jert Lys blev ikke tændt,
men ofte til mig selv jeg siger:
Gid jeg Jer aldrig havde kjendt!

Elisabeth Varshjenèvsky.

I Brev 20/11 1899
Hver 8 Dag 3/12 1899

FORAARSNAT

Alt omkring mig sov ind; mæt og søvndysset
blind
faldt den spejdende Skare til Ro.
Fra hver blomstrende Gren strømmer Duft af
Syrén
som en tændende Sang om os to.

Strøm af Ild, o hvor mild, hvor berusende vild,
hvad betagende, dragende Kald!
Til min Elskov afsted og forenes dermed
i et Stjerneskuds Højhed og Fald!

Lad dem dømme mig vredt, Hjertet banker saa
hedt,
at mit knugede Bryst splittes ad.
Heller nedtraadt og brudt i et Elskovsminut
end dø bort som et visnende Blad!

Elisabeth Varshjenèvsky.

I Brev 15/1 1901
Sendt til Bank v. Jessen Dagbladets Redaktør
20/1 1901

SLAVISKE MELODIER

I

Hele Natten har en Guldsky blundet,
blidt mod Klippens Skulder lagt til Hvile;
da den vaagned og saae Solen smile,
fløj hin Guldsky bort og var forsvundet.

Men paa Klippens Kind, af Furer pløjet,
blev en fugtig Glands af Dug tilbage,
Dug af stille Graad og lydløs Klage
for den lille Guldsky, som var fløjet.

Ill. Tidende 14/5 1895

II

Bag Muren sidde de Roser smaa,
sletingen kaster et Blik derpaa.

Bag Muren blomstre de Roser frem,
sletingen lægger sin Hu til dem.

De lukke sig op, de lukke sig i;
en føje Stund, saa er det forbi.

Bedre for Blomsten med Vold at dø
end falme lønligt og gaa i Frø.

Bedre, om var jeg paa Baalet brændt
end ingen Elskov at have kjendt.

„Det skjønne Frankrig" April 1901

Prinsesse Marias Basar

III

Hvorfor vil de røde Flammer spille
paa den sorte Sky?
Hvorfor blev jeg selv, der længtes stille,
glad paany, paany?

Derfor flamme Skyens Rande røde,
at Guds Sol er nær.
Derfor blev jeg glad, at jeg skal møde
ham, jeg mest har kjær.

I Brev 6/5 1902

IV

Bort fra Lys og Lærkesang gik Søstre tre,
bort, hvor Skumring falder tyst paa frossen Sne.

Kvad den første: Sov, min Sjæl fra Sorg og Spot;
Kjærlighed og Had paa Jord er Graat i Graat.

Kvad den anden: Gjennem Søvn og Taagespind
gjør en fordums lønlig Lyst mig hed om Kind.

Men den tredje bad: Væk op mig unge Mø;
lær mig først, hvad Elskov er; lad saa mig dø! —

Sammendt 19/8 1900

LENAUSTEMNINGER

I

Bleg, stille Falmen alle Vegne;
lidt Aftenvind for Skoven kjæler,
og smertefrit med Kys den stjæler
de Blade bort, som lydløst segne.

Tak, Foraarstid, Tak, Ungdomsalder,
nok har Du elsket, leet og sunget,
Farvel da! Blidt af Søvn betvunget
knap hørligt sagte Løvet falder.

Et Pust i Grenegittret hvisler,
hvor synligt nu de Reder hænge,
som ikke mer til Løvskjul trænge;
den gyldne Strøm af Blade risler.

Godt til dens bløde Fald at lytte,
det taler tyst med rolig Rinden:
Al Død er Kjærtegn, al Forsvinden
er Liv mod bedre Liv at bytte.

Hvis 8 Dag 15/7 1900

II

Gjennem Krat og dunkle Bregner
gaaer en Sti langs Breddens Brink;
Skyggen falder, Skjæret blegner,
kun den dybe Sø slaaer Blink.

Og naar alle Straaler slukkes,
kruser svagt sig Sivets Rand
ved et Pust af kvalte Sukkes
Boblelyd paa stille Vand.

Af de Boblers Bristen rinder
frem et Væld af halvglemt Sang,
som i Søens Dyb forsvinder
tyst med dæmpet Draabeklang.

„Højrebladet" 31/8 1900

TI, BARN, TI —

Ti, Barn, ti! Ad Vej og Sti
blev tungt Du slæbt og rystet;
intet Svøb at svøbes i
og ingen Mælk i Brystet!

Smil derad, vær lige glad,
sov ind, sov længe, længe,
at Du aldrig mer til Mad
hos Fremmedfolk skal trænge.

Lillerussisk.

I Brev 13/7 1899
Ill. Tid. 1/10 1899

RÆK MIG, KJÆRLIGHED, DIN HAAND AT HOLDE!

Rinder stridt den klare Flod og kolde,
ræk mig, Kjærlighed, din Haand at holde!

Ingen Krands til Bryllup skal Du binde,
aldrig faa vi to din Faders Minde.

Du har Slægt med Gaard og Gods i Eje,
fredløs rider jeg paa vilde Veje.

Og til Slægt jeg har kun Steppen vide
og til Gods kun Sablen ved min Side.

Men min rappe Hest en Gjenvej kjender
bort med Dig fra alle dine Frænder!

Lillerussisk.

Aaes 8 Dag. Septbr. 1898

SPOR

Ak, Du Blæst, hvor Du foer hen,
alt Korn omkuld er slaaet;
ak, Du Vej, hvorad min Ven
langt bort fra mig er gaaet!

Der, hvor Blæsten Kornet slog,
staaer fast i Jord dets Rødder;
paa den Vej, min Kjærest drog,
staa Fodspor af hans Fødder.

Staa hans Trin i Vejens Jord,
ham selv jeg aldrig finder;
værne vil jeg Vennens Spor,
at ikke eet forsvinder.

Lillerussisk.

Napadovka Juni 1899

HVORFOR BLEV DU TAVS?

Ak, Du store Skov, hvor Skyggen har tilhuse,
hvorfor blev Du tavs, saa Du holdt op at suse?

Derfor tav den Skov, at Luften ligger lummer,
derfor tav jeg selv, at jeg har Sorg og Kummer.

I den ~~sorte~~ store Skov er mørkt af sorte Grene,
i det fjerne Land gaaer Ungersvenden ene.

Ak, min Moder Du, Du gamle Moder kjære,
kunde jeg Dig se og atter hos Dig være!

Tage vil jeg Kridt og smukt dit Billed male;
smukt dit Billed er, kun kan det ikke tale.

Tal Du, Moder, selv, kald højt og løft din Stemme;
i det fjerne Land jeg skal din Røst fornemme.

Lillerussisk.

Bjørvigvik Juni 1899

FORAARSFROST

Smyk Dig ikke, Tjørnekrat,
med røde Roser vilde;
har af Glæde Blomst Du sat,
i Sorg den gaaer til Spilde.

Skinner Sol og rinder Regn
og Knoppen troer, det vaares;
hvo som troer paa Foraarstegn,
af Frost og Kulde saares.

Ingen Vækst min Elskov fik,
enddog dens Sol var fremme.
— Giv mig, Skat, saa ond en Drik,
at helt jeg maa Dig glemme!

Lillerussisk.

I Brev 24/11 1898

STYRKE

Føl Dig stolt, om Du er dygtig,
føl Dig hjemme, skjøndt landflygtig,
bliv trods Brøl og Pøbelraab
tavs mod den gemene Hob.

Giv den Brød til Tak for Stene,
selv lev kongeligt alene,
og mod Pligt og Ære tro
slaa i Stilhed Dig til Ro!

Højreblad 11/1 1901

EGEN VILLIE

Hvad gjør det, om for Verdens Dom
jeg staaer som bedre eller værre?
Jeg handler i god Tro. Derom
er Dommen overladt Vorherre.

Han har jo Magt. Er han mig vred,
kan han min sølle Sjæl forjage
og pine mig al Evighed,
som ogsaa jeg paa Jord fik Plage.

Men Hobens Trang til Himmelspræt
skal ingen Fingersbred mig rykke;
jeg ligger støt i Skvulp og Skvæt
som et forsvarligt Klippestykke.

Lad saa det Bundvands-Griseri
sit Grums og Smaakravl paa mig klistre,
dog rager Toppen frank og fri
op over Østers og Filistre.

Thors 8 Dag 1/1 1898

LEGETØJ

Eudoxia, kyl dine Vadskeballier
til Hekkenfeldt, og kom her, tag fat:
Hæng op paa Væggen Kors og Medailler,
Paradekaarde og Tressehat.

Hæng det, hvormed jeg min Muse kniber,
den gamle Guitar, halv sort af Støv,
og rundt omkring den de Merskumspiber,
hvoraf jeg ryger mig ør og døv.

Hæng op forskjellige rare Dele
af Rang og Velmagt, saml Alting, saml
en stor Trophæ! — og midt i det hele
hæng saa mig selv blandt det andet Skraml!

Brev i Juleu 1898

LÆNGES KUN OG LÆNGES

Ak, Du Frost og klamme Taage,
Nat for Solen stænges;
skal i Mulm jeg ene vaage,
længes kun og længes?

Ak, skal Sne, den kolde klamme,
altid Jorden trykke?
Kom, min Sol, kom snart, min Flamme,
kom, mit Lys, min Lykke!

Lillerussisk.

Fyens Stifts Tidende

HJEMLØS

Hej, Du Regn, Du Regn, som Græsset væder,
hvorfor er jeg fremmed alle Steder?

Hej, Du Blæst, Du Steppens høje Stemme,
hvorfor har jeg ingen Steder hjemme?

Mangen Sti sig snoer paa Steppen vide,
lige mørk er hver ved Nattetide.

Over Steppen gaaer jeg ud i Blinde,
om ved Daggry jeg mit Hjem maa finde.

Lillerussisk.

Kort 29/4 1900. Trykt i Samtiden 25/3 1900

RIND, I TAARER, BLANKE, HEDE

Rind, I Taarer, blanke, hede,
rind og rind Jer tørre;
gro paa Marken, grønne Hvede,
gro og gro Dig større!

Gro højt over Skovens Toppe
ind i Himlen vide;
siig den kjære Gud deroppe
alt, hvad jeg maa lide!

Fjender flest og Venner færrest,
Sorgen fulgt af Skammen;
giv mig, Gud, igjen min Kjærest,
før os atter sammen!

Lillerussisk.

I Brev med Musik til
Sammebrag 16/10 1900

DU OG JEG

Du og jeg er lige Børn af samme Slags
som to hvide Hvedekorn i samme Ax.

Ved hinandens Side tæt vi sammen gro
og faa Vækst af Sommersolen begge to.

I den samme Jord vi lægges sammen ned
og gro sammen op igjen til Evighed.

Lillerussisk.

Flensborg Avis 6/11 1900 ?

MENS DU KAN, KYS MILDT PAA MUND

Hej, Du Sol og Himmel blaa
bag efter Regn og Slud;
i hej, i tusind Blomster smaa,
mit Hjerte springer ud!

Skinner Blomst en stakket Stund
paa Kirsebær og Hyld;
mens Du kan, kys mildt paa Mund
for trofast Elskovs Skyld!

Mangen Blomst i Blæst faldt ned,
og faa kun satte Bær;
lille, søde Kjærlighed,
hold af mig, som jeg er!

Lillerussisk.

Ill. Tid. 2/1 1898

NE INDUCAS —

Du klager haardt, at jeg Dig har forladt,
gak bort, at Du og jeg skal ikke fristes,
Du er mig kjær, som Dagning er for Nat,
saa kjær som Fædrelandet, naar det mistes.

Efter Shelley.

I Brev 9/11 1897
Ill. Tid 2/1 1898 ?

VUGGEVISE

(Alices Sang for Harald Godwinssøn, Hastings 1066.)

Fald til Hvile, Kjærlighed,
læn dit Hoved mod min Skulder,
Havets dumpe Dønning ruller,
luller ind og dysser ned,
slukker ud den onde, skarpe
Svies Brand, som Du har følt engang,
skyller op med Klang af Harpe
i min skingre Vuggesang.

Sov, mit Liv, sov fast og haardt;
blytungt Blund har Øjet lukket,
iskold Ro har Smerten slukket,
og din Solskinssjæl fløj bort.
Op til Glands, hvor Du er inde,
op mod Dagning, blank og gyldengul,
flagrer min Forstand i Blinde
som en Skumringssommerfugl.

Gammelt Motiv.

Jfl. Tidsrids Paaske Nr. 1900
I Brev 4/3 1900

INTET LY FOR SVENDEN OG HANS PIGE

Mørke Nat og vilde ride Veje,
ingen Lykke fik vi to til Eje.

Intet Ly for Svenden og hans Pige,
intet her, kun hist i Himmerige.

Paa den øde Mark vi vil os lægge,
til to Blomster vi forvandles begge.

Som to Blomster gro vi frem af Sandet,
men os selv har onde Ord forbandet.

Staa de Blomster paa den vilde Hede,
hvo dem seer, en Bøn skal for os bede.

Lillerussisk.

I Brev 21/5 1902. Ill. Familiejournal

HELTEMOD

Den smukke Pige stod bag en Stak
og gjorde Tegn til en ung Kosak:
Hej, min Kosak, min Høg og min Glente,
flyv og slaa ned for Duen at hente,
flyv, kom og kys mig, fang mig, min Skat,
kom kun, tag fat! —

Hvor skulde jeg komme hen, hvor Du staaer?
din Fader prygler, din Moder slaaer,
Regnen drypper, og Vinden blæser,
Hunden knurrer, og Katten hvæser.
Forrige Gang fik jeg Hug, saa jeg græd;
nu er jeg ræd. —

Nej, Fader er ude paa Tørveskjær,
og Moder er taget til Barselfærd;
nu driver Regnen og Blæsten over,
Hunden er lænket, og Katten sover;
spring over Grøften, skyd Hjertet op;
hejda, hop, hop! —

Ja, men i Nærheden af jert Hus
saae jeg engang, at der løb en Mus,
den maa Du sørge først for at fange. —

— Ak, min Skat, hvis Du for Mus er bange,
maa Du for Lopperne strax give Kjøb.
Løb, Kosak, løb!

Kosakvise fra Ukràine.

Ill. Tid. 1/10 1900

AK, MIN LYKKE, LYKKE, SOM MIG LÆNGST FORLOD

Stig, Du Maane, stig Du op, hvor før Du stod,
skin paa Floden, skin Du paa den dybe Flod!

I den dybe Flod, som rinder aldrig tør,
sank til Bunds den Lykke, som jeg havde før.

Ak, Du Maane, staaer Du bag den sorte Sky,
kommer snart Du frem og skinner ud paany.

Ak, min Lykke, Lykke, som mig længst forlod,
flyd nu op fra Bunden af den dybe Flod!

Lillerussisk.

Hvis 8 Dag 1899

AK, DU TID, SOM FRA MIG GLED

Lærken synger Dagen lang,
for Gud har undt den Stemme;
selv jeg synger kun min Sang,
at Sorgen jeg maa glemme.

Rinde Bækkens Bølger smaa,
der følger stadig flere;
naar min Ungdoms Dage gaa,
jeg seer dem aldrig mere.

Ak, Du Tid, som fra mig gled,
før bejled ~~jeg~~ mig til mange;
lokke maa man Kjærlighed
for Kjærlighed at fange.

Lillerussisk.

Ill. Famil. 11/3 1900

STAKKELS, STAKKELS LILLE PIGE

Ak, min Ven sin Le paa Marken hvæsser,
og jeg selv min Ko paa Marken græsser.
Grædt jeg har og savnet,
kysset tidt og favnet;
hvad har al den Elskov gavnet?

Røde Blomst i Græs og grønne Blade
Folk har sagt, Du vil mig helt forlade.
Alle Folk det sige
og jeg selv tillige;
stakkels, stakkels lille Pige!

Lillerussisk.

Ill. Familiejournal 18/6 1899

VED MOSKVÀFLODEN

I det dæmregyldne blanke
Indvand langs den tavse Bred
gaaer til Bunds hver vaagen Tanke
druknet tyst i søvntung Fred.

Søvn og Fred! Den sidste Byge
trak forbi med Regn og Rusk;
stille staaer nu, svøbt i myge
Skumringstoner, Siv og Busk.

Busk og Siv, harmonisk stemte
Farvespil paa spejlklart Vand,
mind mig ikke om mit glemte
længst forladte Fædreland!

Skrevet paa et lille Maleri som
ejes af
Anna S. Krarup. 1899

JBrw 23/2 1899

GAMMEL MELODI

Langt, langt fra mit Land engang
igjennem et fremmed Bals
forvirrede Brusen klang
en yndefuld hjemlig Vals.

Brat Balsal og Søjler sank,
al udenlandsk Pragt forsvandt;
ung, straalende varm og blank
glemt Kjærlighed gjenoprandt.

Selv ung og livsalig varm
fornam jeg omkring min Hals
et Tryk af en elsket Arm
i Takt af den blide Vals.

VEL MAA JEG KYSSE DIG, HJERTENSKJÆR

Vel maa jeg kysse Dig, Hjertenskjær,
og vel maa jeg til Dig se;
thi Du kan kysse min Mund igjen,
og gladeligt kan Du le.

Og Du skulde være det lidet Korn,
der spirer i Solen frem,
og jeg skulde være den liden Fugl,
der flyver med Kornet hjem.

Og Du skulde være den Rose rød,
der stander ved Borgeled,
og jeg skulde være den klare Dug,
der falder paa Rosen ned.

Og Du skulde være det gyldne Skrin,
som stilles paa Altret hen,
og jeg skulde lægge mit Hjerte deri,
og tage det aldrig igjen.

Skotsk Folkevise. componeret af Sixtus Miskow

Trykt?

14/1 1899 afskr. til Komponisten Julius Bechgaard

JO MERE JEG HAR GRÆDT DERFOR, DES MERE SKAL JEG LE

Mit Hjerte er et Guldskrin med en Nøgle dertil,
alene til min Kjæreste jeg Nøglen give vil.

En Rytter er min Kjæreste, en Rytter strunk og fin,
og Hesten, den er Kejserens, men Rytteren er min.

Han sidder udi fremmed Land, jeg kan ham ikke se;
jo mere jeg har grædt derfor, des mere skal jeg le.

Jo højere et Kirketaarn, des bedre Klokkeklang,
jo flere Sorger jeg har haft, des flere Kys engang.

Deroppe over Kirken er Himlen lys og blaa,
men indenfor i Kirken, der skal vort Bryllup staa.

Schwabisk Folkevise.

Y Bur 1898

Ill Tid. 14/1 1900

ARMENISK MELODI

Slagsang ved Udfaldene under Tyrkebelejringen
af den armeniske By Zeitun.

Ild i vor Stad,
Ild i vort Had!
Ud, ud og split den Ulveflok ad!
Alt, hvad vi led,
alt, hvad vi stred,
Ingen til Hjælp, kun Døden bered. —
Hug, hug dem ned!

Slagtet som Faar
Folket forgaaer,
Skarerne tyndes Aar efter Aar.
Ulvene bed,
Lammet sig vred,
giv for de Lam hver Ulv nu Besked —
Hug, hug dem ned!

Staden i Brand,
dødsdømt vort Land!
Frem, frem, hold Stand, slut op og hold Stand!
Kampen er hed,
strid, strid og bed,
blankt er Guds Kors, og Himlen er bred —
Hug, hug dem ned!

I Brev 1/4 1901. Samfundet 9/4 1901

AGLAIA

Der staaer et Slot ved Havets Bred paa Kysten
af Achaia,
højt i det Slot en Jomfru boer, et Gudebarn,
Aglaia,
i hendes Hænder klinger Guld med Klang af
Bjergets Bække,
hver Gulddukat forstaaer hun snildt paa
Sølversnor at trække.
Hun trækker Guld paa Sølversnor, tolv Snore
trak hun fulde,
ned paa sin Barm af Bølgeskum sex Guldbaand
lod hun rulle,
sex andre Guldbaand fletter hun i sine Lokker
sorte,
saa staaer hun frem og seer mod Øst, mod
Solopgangens Porte:
Kom, Sol, og vov en Væddekamp, din Magt
med min at maale,
straal med dit store Øjes Ild, mit Øjes Ild skal
straale!
Dit Øje tørrer Græsset hen og Markens Urter
vilde,
mit Øje gjør hvert Hjerte til en
blomsterkrandset Kilde.

Nygræsk Folkevise.

Skjult?

EEN

Ak, I lyserøde Blomster, ak Du milde
Foraarsvind,
selv jeg vilde gjerne slutte hver, jeg seer, i
Favnen ind.

Men, om hver jeg tog i Favnen, kunde
Hvermand blive vred,
hvor, hvorhen skal jeg mig vende med min
store Kjærlighed?

Omme ved den kolde Kilde bag den hvide
Marmorsten
veed jeg Een, der staaer og venter ingen anden
men kun Een.

Nygræsk (Kreta).

Ill. Tid. 21/7. 1901

APHRODITE

The others give joy and sorrow,
but thou, Proserpina, sleep.
Algernon Swinburne.

Stjerne, som steg bag det skarptskaarne, takkede,
mørke Munychias Skrænt,
Blus, som den haarfagre, lillienakkede
Elskovsgudinde har tændt.

Gyldenblaa Stjerne, forglemmigejs-øjede,
smil kun og lok og forfør;
vogt Aphrodites den lidenskabsbøjede
Hjord af din Sandserus ør.

Selv seer jeg Kypris af Skadefryd straalende
throne paa Guders Olymp:
»Mennesker, Trællekryb, Alt af mig taalende,
krymp Jer i Støv for mig, krymp!«

Nej! Godt fra Massernes ulykkestiftende
Guddom at vende sit Fjed
bort til den fornemme, kølighedsviftende,
stille Perséphones Fred!

2

STEPPE

Ud at flyve, hvor Himmel og Jord gaaer i Eet,
hvor den frie Natur intet Skjel har at ændse,
men hvor Steppen sig strækker saa vidt og saa bredt
som en endeløs Sorg uden Grændse.

Kast langt ud i det Rum alt, Du døjed af ondt,
alt det Haarde, det Bittre, som dybt inde sidder,
lad det fejes afsted, smuldre hen, hvirvles rundt
og gaa bort i de blaanende Vidder.

Og giv fri hvert et Kys, gjemt i Ord eller Skrift,
hver en Kjærlighedsalf, alle vingede Drømme;
jag dem hjemad til Gud ind igjennem en Rift
i det ulmende Skytæppes Sømme.

Flyv saa, lettet for alt, flyv, flyv videre blot
uden Hjerte til Graad, uden Sjæl til at smile,
over Steppen, der dirrer i flimrende Graat
som en endeløs Sorg uden Hvile.

Ill. Familiejournal 1898

NOCTURNE

Flad Strand og Klitsandsdyner,
blankt Hav med snehvid Bølgebræm.
Hvad underlige Syner
den Maane tryller frem!

Hvad Dandsen og hvad Dirren
af Havfrukroppes Spring og Sving;
mit Syn gjør ondt af Stirren
mit Bryst gjør ondt af Sting.

Der dandser først af Alle
skarpt, skarpt belyst min Lidenskab;
i hendes Favn at falde
er Sjæls- og Legemstab.

De Bølger hende rulle,
til Hav og Strand er Blus og Brand,
men hendes Hjertes Kulde
gjør mørkt om min Forstand.

Efter Em. Geibel.

PAA CHIEMSØEN

Hej, hvor den hugger og pladsker,
min lille Baad,
ind over Toften det vadsker,
og jeg er vaad.

Det bliver for lystigt næsten
med Skvulp og Skvæt,
lad se dog, om jeg eller Blæsten
først bliver træt.

Vand maa Skoene drikke,
mit Skjørt er vaadt.
— Jeg vælter alligevel ikke,
jeg sejler godt.

Elsa Glass.

Ill. Tid 31/7 1898

NOCTURNE

Un op de waggen dörch de wulken keek de stille maan.

Gjenfundne Hjem, Du Hjem for Sol og Vaar,
den samme Luft mig favner blid og veg
og ryster Løvet paa min Barndoms Eg,
der stod herhjemme mange Hundred Aar.

Den samme Stjerne øverst oppe staaer.
og samme Maane, lige mild og bleg,
paa samme Tid frem over Skoven steg,
og samme Susen gjennem Kornet gaaer.

Jeg seer igjen den gamle Kæmpehøj;
ved Siden af den groer en Slaaentjørn,
der sad vi Fugleunger tidt som Børn.

Du fløj herfra, højt op til Gud Du fløj,
men intetsteds, som her, er Himlen klar
undtagen Himlen, Du Dig vundet har.

Fra frisisk Folkemaal.

I Brw 21/1 1899

Hun 8 Dag 27/8 1899

HEJ, HEJ, HVORFOR BLEV JEG GLEMT?

Hej, Du Storm og Steppe vilde,
hvor gik min Lod og Del til Spilde?
Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gjemt?

Født blev jeg paa Marken øde,
døbt har mig Rusk og Regn og Bløde.
Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gjemt?

Ingen Slægt jeg fik og Stamme,
Duggen i Græsset var min Amme.
Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gjemt?

Gud, som har og sulter ikke,
und Du mig Stedbarn Mad og Drikke!
Hej, hej, hvorfor blev jeg glemt,
hvor er min Lod af Lykke gjemt?

Lillerussisk.

Napàdrooka 2/8 1900
Dannebrog 19/8 1900

HVEM JEG ELSKER, VIL JEG ALDRIG MISTE

Langs med Gjærdet gaaer en Sti, en lille,
ad den Sti Kosakken rider silde.
Vogt Dig vel, Kosak og Smaasvend unge,
for den rappe Tales onde Tunge.

For den onde Tunges rappe Tale
fanger snart din sorte Hest ved Hale,
og paa Hals den slaaer Dig selv tillige
og paa Hjertet mig, din stakkels Pige.

Kys kun, stakkels Pige, lille kjære,
af den Tale skal jeg Tungen skjære,
af dens Mund jeg skal dens Tunge vriste,
hvem jeg elsker, vil jeg aldrig miste!

Lillerussisk.

Napadovka Juli 1900
Dbr. 16/10 1900? Ill. Tid 1/7 1900?

ZIGEUNERVISE

Heja, heja! Falder Mulm paa vilde Veje,
Sol og Maane for Natascha neje.

Hoja, hoja! Straal, Zigeunerpigens Øje,
Nattens Stjerner for min Fod sig bøje.

Halla, halla! Fra min Barm skal Sløret falde,
hedest er min Skjønhed over alle.

Hu-a, hu-a! Op jeg staaer paa Himlens Bue,
tænder Jord og Hav i Lys og Lue.

Fra Sydrusland.

I Brev 1/5-1902

HUNDREDE OM EEN

Mørke Skov, hvor Ulven har sit Leje dulgt,
dæk mig tæt med Grene, jeg er haardt forfulgt.
— Ikke kan jeg dække Dig med Grene,
de er hundred Mand, og Du er ene. —

Dybe Kløft med Bregnekrat og Rullesten,
gjem mig: de er hundred Mand, og jeg er een.
— Ingen Nytte til, at jeg Dig gjemmer,
hør, hør Hestetramp og høje Stemmer! —

Steppemark med Sommersol og Blomster blaa,
hej, du frie Mark, hvor der er Plads at slaa,
godt i Steppens lange Græs at falde.
— Hej! Kom an, hvo tør, kom an, kom alle! —

Lillerussisk.

Napadavka August 1900
Hver 8de Dag 2/9 1900

DANDSEMELODI

Hej, min Skrænt ved Piledammen,
hvor jeg gik med Mischko sammen;
stadigt jeg paa Mischko saae,
til jeg, bums, i Vandet laa.

Bælte, Særk og Underkjole
lod jeg rask til Tørring sole,
men for min Stump Silkebaand
skar min Mo'er en Pilevaand.

Av, det sved i Ryg og Lænder;
Prygl for ham, som knap jeg kjender!
Selv gjør jeg jo aldrig Fjas,
blot med Petro, Paul og Vlas.

Fritz, Trofìm, Vasjùk og Svende,
som Ivàn, omkring mig rende;
men, da Fa'er jog Martin væk,
blev der ømt, hvor jeg fik Smæk!

Lillerussisk.

I Brev 23/2 1899.
Tel. Tid 2/4 1899

VARJA

(Død 1881.)

I

Strange is thy pallor, strange
thy dress
and this all solemn silentness.
Edgar Poe.

Du kasted af dit tunge Læs
og gik i Gjem;
op af dit Bryst skjød Hjertegræs
og Roser frem.

Smukt stod omkring din sidste Rest
et Blomsterflor;
saa faldt det om i Høstens Blæst
og blev til Jord.

Nu er det koldt, det fygesneer
og fryser haardt,
men Du er intet, intet mer,
du smuldred bort.

Din Sjæl er ogsaa død, den brast
i gylden Damp;
dog, endt er Livets Overlast,
endt Kval og Kamp.

Og Tak ske Gud, som bort Dig drev
fra Himlens Port.
Han ynked Dig, saa kun Du blev
tilintetgjort.

Du blev ej sat i Helveds Hul
blandt Plebs og Pak,
Du blev af Naade gjort til Nul,
og Gud ske Tak!

II

Har Du det ikke godt blandt dem dernede
dybt under Tuens Blomsterbed?
og stod Du op, Veninde, for at lede
paa Jorden efter Fred?

Du stakkels, blege Varja, kjære, kjære,
luk Øjnene igjen og sov!
Du saae jo selv, hvor ondt her er at være:
— Du gik, før Du fik Lov.

O, det er ikke sagt for at bebrejde,
jeg selv var stærkt paa samme Vej,
og er Du, Varja, dømt fra Fred og Lejde,
saa dømmes ogsaa jeg.

Kom, nærm Dig. Alle sove, det er silde;
staa ikke der halv skjult og frys!
Nu slukker jeg; saa skinner kun den lille
blaa Helgenlampes Lys.

Se paa det Billeds Tjørnekrans, se Draaben
af Blod, som striber rødt hans Kind.
Paa Korset spilet ud hans Favn staaer aaben;
hver Sjæl skal gaa derind.

Og forrest Du! Det staaer blandt mine Minder
trods fem og tyve Aar, som svandt:
Engang, da jeg fik Strid med stærke Fjender,
var Du min »Sekundant«.

Hvad ellers Du om Sagen kunde mene,
tog for min Skyld Du Smil og Spot,
fordi jeg var saa fremmed og alene —
Det veed Vorherre godt.

For min Skyld vil han Armen om Dig lægge,
for min Skyld har han Dig behov.
Kys mig; lad os slaa Korstegn for os begge;
saa hvil i Fred og sov!

Ill. Tanelj. 18/6 1899

III

Vaaren slaaer sit grønne Slør
om Neskutschnylundens Birke,
paa Neskutschnydammens Rør
Solglimt Silkekvaster virke.

Yderst, hvor ved Vandets Bryn
graablaa Elletræer sig sole,
glimted ved et Aandesyn
frem en Flig af Varjas Kjole.

Stakkels Varja, slukte Liv,
Solskinsvaar, som gik til Ende,
bed Neskutschnydammens Siv
hviske mig, hvor Du er henne!

Skrevet paa et lille Billede, som ejes af Anna P. Krarup 1899

[illegible]

1/11 1943

V. I Brev 18/3 1900
Ill. Familiejournal 13/5 1900?

IV

Oh, s'en aller sans violence,
s'évanouir, sans qu'on y pense
d'une suprême défaillance — —
silence — — silence!
Glemt Digternavn.

Det stille, rene
Fuldmaaneskin
seer gjennem Grene
sørgmodigt ind
til Havens Stier,
hvor Mindet bier.

Paa Svanedammen
staaer hvidlig Em. —
Bryd Taagehammen,
duk op, stig frem,
døde Veninde,
mit Ungdomsminde!

Kom, kys med milde
Favntag som før,
luk op den lille,
Dig kjendte Dør
til Hvilens trygge
skumrende Skygge!

Lammebrg 2/1 1901

NOCTURNE

Vidt aabner Nattens Fred med stille Styrke
sin Favn, og langt der er, til Dagen gryer;
højt over Himlens Hav det brede, mørke
staaer tændt i Blink Orions Stjernefyr.

O, Hav af Glemsel! Bølger lange, lunkne
mig vugge bort paa bløde Dun af Skum;
dybt, dybt til Bunds er alle Smerter sunkne,
og Vuggen gynger bort fra Tid og Rum.

Ved Hovedgjærdet nynner smaat en Stemme,
med Bølgens Harpekluk den sammen slaaer
og lover smukt, at nu er snart vi hjemme —
det ~~Dit~~ Hjem er til, kun veed jeg ikke, hvor.

I Bun 3/6 1902

INDSKRIFTER

I

Barnesjæl og Stjerne klar,
Alterlys hos Herren tændt,
unde Gud os ufortjent
samme Plads, som Du nu har.

II

Modersmaal:
Sejersstaal,
Landehegn,
Enhedstegn.

J Brun 16/5 1901
Fyens Stiftstidende

LUFTSPEJLING

Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος.
(Intet er dyrebart som Fædrelandet. *Homer.*)

Steppen blaaner, vandløs vid og bred,
Solnedgangens røde Røg forgylder
Dunst af diset Varme, tung og hed,
som den hede Hjemve, der mig fylder.

Luftens Dirren for min Farvesands
frem et Spejlingssyn af Danmark tryller,
feberhedt med Sæbebobleglands,
som den hede Hjemve, der mig fylder.

Boble, svind! Dog brist i Draaber først,
stænk med Dug det tørre Græs, der hyller
graat i Støv sig ind og lider Tørst,
som den hede Hjemve, der mig fylder!

Højrebladet 12-4-1901

USEET

Du, min Kjærlighed og største Lykke,
gjerne vilde jeg i Favn Dig trykke,
men en Stjerne staaer og leer deroppe,
saadan leer den Stjerne, at den triller
ned af Himlen, lige ned i Floden,
saa faaer Floden Nys om, at vi kysses.
Floden leer og klukker rundt om Baaden,
lystig gynger strax den Baad af Latter
og fortæller alt til Skipper Janko.
Janko leer og siger det til Mara,
til den lange Mara, til sin Kjærest,
slig en Sladderhank, som Folk er færrest;
og begynder Mara først at skumle,
leer de allesammen, saa de tumle.
— Ak, mit Stjerneblink, Du Stjerne lille,
sluk Dit Lys og sov, nu er det silde,
at jeg useet kan i Favnen trykke
al min Kjærlighed, min største Lykke.

Serbisk.

I Brev 15/8 1900. Dannebrog 27/12 1900

BAG VED GJÆRDET

River Blæsten Blad af Tjørn og Røn;
bag ved Gjærdet sidder Christ, Guds Søn.

Ned omkring ham falder Løvet tæt,
paa den kolde Jord han sidder træt.

Træt og sulten, uden Mad og Ild,
altid kjærlig dog og lige mild.

Og til Christus hen hans Moder gaaer,
smuk med blanke Stjerner om sit Haar.

Og en Blomst hun bringer ham til Mad
og til Drikke Dug af Rosenblad:

Tag det, Christ, Guds Søn, og drik og spis;
ske til evig Tid Dig Tak og Pris!

Ske Dig Pris og Tak for alt, Du led;
giv mig Nøglen til Guds Herlighed.

Giv mig Nøglen til din Himmel blaa,
hver en hjemløs Sjæl did ind skal gaa.

Ind til Dig, hvor dybt end Sjælen faldt,
Du est Gud og Herren over Alt!

Kun den Sjæl faaer ingen Hjælp til Bod,
som sin Moder haardt har gjort imod.

Og den Sjæl er dømt til evig Død,
for hvis Synd en Moders Taare flød.

Serbisk.

Najsàdvoka August 1900
Dannebrg 13/1 1901

ALENE

Gift Dig ikke med den rige,
  hun fordriver Dig af Huset,
gift Dig ikke med en fattig,
  Vand for Vin Du faaer i Kruset.

Tag til Brud din raske Vilje,
  den er herligst over alle!
Ungersvend, saa har Du Frihed
  til at staa og til at falde.

Bedst at være to om Livet,
  er der Lavlandsfolk, som mene:
højt paa Bjerget er Junàken
  kjækt om Liv og Død alene.

Serbisk.

I Brew 2/12 1901. Trykt i Ill. Tid.

KJÆRLIGHED

Ak, om Himlens Sol jeg fik i Hænde.
delte jeg den Sol i Stykker tvende,
eet ved Dag at værne dine Veje,
eet ved Nat at lyse paa dit Leje.

Og den Engel, Gud mig gav til Støtte,
skal med din tilsammen Dig beskytte,
een ved Dag, en anden, naar Du sover,
men jeg selv skal fryde mig derover.

Serbisk.

Ill. Tid 2/4 1899

LENAUSTEMNINGER

I

Vindstød over Søen fare,
sorte Skygger, Kuldegys.
Rene Sø, hvor blev dit klare
Gjenskjær af Guds Stjernelys?

Overtrukket, dødt og slukket,
adskilt fra sit Ophavs Gnist,
som jeg selv er udelukket,
skilt fra Hjemmet her og hist.

Ill. Familiejournal 22/1 1899

II

Sol derovre gaaer til Hvile
atter skal en Dag nu dø;
nedad duve Breddens Pile
mod den stille, dybe Sø.

Bort jeg saae min Ungdom ile;
svundne Lys, kom, dvæl og bliv!
altfor tungt bag mørke Pile
lyder Suk af vissent Siv.

Bag min Smertevandrings Mile
staaer Du Fjerne klar og mild,
som bag dunkle Rør og Pile
staaer en ensom Stjernes Ild.

Samsunnadt 25/12 1900

LEGENDE FRA VOLGA

Her begynder en Sang, ikke meget lang,
om, hvorledes Vlas fejred Jul engang.

Vidt var Vlas bekjendt som den værste Mand
højt fra Tvèr og langt ned til Astrachan.
Af hver Volgapram tog han Købmandstold
og i Skat et Faar af hver Bondes Fold.
Rig og fattig han plyndred uden Skjel,
og, hvor intet var, slog han Folk ihjel.

Stod et Kloster bygt over Flodens Skrænt,
som en Stjerne staaer over Volga tændt,
tækket smnkt med Guld og med Himmelblaat
og med Jernport lukket forsvarlig godt.

Men en Julekvæld, det var klart med Frost,
stilled Vlas sig under den Port paa Post;
klædt i Munkeskrud og med snehvidt Skjæg
stod han lænet op til den Klostervæg.

Og det yngste Barn blandt de Nonner smaa
fandt slig gammel Mand under Porten staa
i den dybe Sne, i den kolde Vind,
og af Medynk lod hun den Røver ind.

Først saa sang de Nonner et Julekvad,
derpaa bar de Drik frem og Julemad;
men det yngste Barn i det Klosterbo
hented Vand og tvætted hans Fødder to.

Derpaa mæled hun til de Søstre fem:
»Se den Pilgrim kommer fra Bethlehem,
og det Vand, hvori jeg hans Fod har toet,
bringer Lægedom for Alverdens Sot.

I det Vand, jeg flux gnider Øjet ind
paa vor ældste Søster, af Gud gjort blind,
og for Gjæstens Skyld giver Gud maaske,
at vor blinde Søster igjen maa se.« —

Strax hun gned med Vandet den Søsters Bryn,
og et Lys brød frem, og hun fik sit Syn.
Dybt paa Knæ for Vlas faldt de Nonner ned,
men af Gru han selv sine Hænder vred:

»Ve mig, Gud, blev nu Du saa besk og gram,
at Du Jertegn gør til min Spot og Skam?
Ved en Galgenfugl lod en Blind Du se,
at hver Helvedsaand højt af Vlas maa le.

Havde før Du flaaet mig med tusind Ris
og i hundred Træer hængt mig skiftevis

eller splintret mig med en hel Tylvt Lyn!
— Men nu gav ved mig Du en Blind sit Syn.« —

Vidt om Land drog Vlas rundt paa Kirkebod,
mer han krøb paa Knæ, end han gik paa Fod,
til af Naade Gud tog hans Sjæl i Skjul. —
Endt er Sangen om, hvordan Vlas holdt Jul.

Russisk.

I Brev 20/6 1900
Ill. Familiejournal 12/8 1900

HVIDBIRKEN

Stakkels hvide Birk i Skovens Bræm,
hvorfor hælder Du forover frem?

Frem forover staaer Du bøjet ud
mod den øde Mark i Storm og Slud.

Er af Stamme Du for veg og tynd,
eller gjør Du Bod for lønlig Synd?

Har en Grævling gravet ved din Rod,
eller gjør for lønlig Synd Du Bod? —

Ikke gjør jeg Bod, jeg Birketræ,
ikke Gud har bøjet mig i Knæ.

Ingen Grævling grov sig til mig ind,
ingen Brøde tynger paa mit Sind.

Men fordi mit Ved var altfor blødt,
har de store Graner mig forstødt.

Og fordi min Bark var altfor hvid,
staaer jeg bøjet al min Levetid.

Lillerussisk.

I VENINDER, LYT —

I Veninder, lyt til Larmen udenfor,
mine Legesøstre, hvorfra kommer den?
— Det er Larm af Hovslag i den mørke Nat,
Drøn af Hestetrampen over frossen Jord.

I Veninder, siig, hvem kommer ridende,
mine Legesøstre, svar, hvo nærmer sig?
— Det er en, der rider paa en kulsort Hest,
og hans Kind er bleg som Em af Nattefrost.

I Veninder, hvorfor er han bleg om Kind,
mine Legesøstre, hvad har skæmmet ham?
— Skæmmet har ham Ensomhed og lang Tids Savn,
Savnet af den Pige, som han skiltes fra.

I Veninder, hør, han banker paa min Dør,
mine Legesøstre, hvad betyder det?
— Paa sit unge, røde Hjerte banker han,
og han kalder paa din Sjæl og henter Dig.

Ak, Veninder, hjælp mig, jeg forgaaer af Skræk,
mine Legesøstre, Angsten kvæler mig!
— Hav slet ingen Angst for ham, der elsker Dig
med en Elskov mere stærk end Liv og Død!

Russisk.

Samsørdet 31-10 ~ 1900

DU, MIN GULDFISK, LILLE SMUKKE FISK

Du, min Guldfisk, lille smukke Fisk,
stik dit Hoved op af Mølledammen;
du, min Ungdomsbrud, hvisk til mig, hvisk
gjennem Sprækken under Vinduesrammen!

Gjerne hvisked' jeg igjen som før
gjennem Vinduesrammens tynde Sprække;
ham, der sover indenfor min Dør,
er min Stemme bange for at vække.

Gaa, Kosak, gaa bort, min første Ven,
tag din Hest, rid ud i Verden vide,
rid din Vej, kom aldrig mer igjen,
for en anden sover ved min Side. —

Red Kosakken fra sin Ungdomsbrud
over Sand og vilde, vide Stepper,
til hans sorte Hest red med ham ud
i den kolde Flod, den dybe Dnjæper.

Alle Fisk i Floden, tag min Krop,
alle Engle, tag min Sjæl i Hænde,
at, naar snart jeg naaer til Himlen op,
ingen Svig paa Jorden jeg skal kjende.

Russisk.

Paa Tog 9/2 1900

TRÆT

Ak, med Hvislen Vejr og Vind
henad Steppen jager;
al den Sorg, mig faldt paa Sind
med i Blæsten klager.

Rinder Regn og Mørke ned
bag de fjerne Skove;
kjære Moder Ensomhed,
læg mig hen at sove!

Russisk.

Lønnerby Paaskedag 2/4 1899

DEN HELLIGE JEANNE D'ARC

(Død i Rouen 1431)

Løft højt, I bundne Hænder,
mit Hjertes Tak, som brænder
blankt over Baal og Brand!
Jeg saae min Konge kronet,
mit Folk med Gud forsonet
og frit og frelst mit Fædreland.

Du Dagskjærsrose klare,
som tog dit Barn i Vare
paa Jord for Støv og Fnug,
Marie, Mø og Frue,
stænk ned paa Baalets Lue
Dit Liljebægers Dvaledug!

En stakket Stund at stride,
i Flammens Favn mig vride,
et Skrig, jeg styrter om;
midt over Kroppen brændte — —
Vil Gud min Sjæl da hente?
Hjælp, Frelser, Frelser, Christe, kom!

VERDUGO ES MI PENSAMIENTO

(Min Tanke er en Bøddel. *Calderon.*)

Rundt om mig lukker sig
et hvælvet Kassemat,
en Sværm af Omrids vugger sig
i Flaggermustagfat.
Haardt knuger mig med Kneb og Ryk
et skummelt Mareridt
og falder paa mit Bryst som Tryk
af Hvælvingens Granit.
Luft, Luft! Giv Slip! — En iskold Kind
to Læber blege, blaa,
der spidse sig til Kys — Forsvind,
min Plageaand, forgaa!

Efter Georg Bachmann.

I Brev Novbr. 1898 og 3/6 1902

ENSOM FEST

(Sidste Sang til Adèle.)

Kun Kjerteflimren fylder
min Sal, hvor Ingen mer er Gjæst,
men Drømmens Glans forgylder
den tavse Digters Fest.

Hvor blev de fordums Dage
med Kvindesmil og Bægerklang?
Forsag, Du skal forsage,
det var kun, var engang.

Brat Livets Blad sig vender,
som Alting svandt, svandt ogsaa Du,
til hvem jeg løfter Hænder
i Bøn hver Dag endnu.

Lad blot din Skygge glide
ind, hvor dit Solskin før var Gjæst;
med Skyggen ved min Side
vil glad jeg holde Fest.

Georg Bachmann.

I Brev Novbr 1898

URO

Bølger i Havet, mit Sinds Element,
søgende Vidder, som Ingen har kjendt,
flokkes og fylkes I tusindefold
hver for sig ensom og isnende kold.

Lad i jer Flok ogsaa mig glide med,
ene som I, uden blivende Sted;
Hjertet er koldt og fra Mennesker vendt,
Bølger i Havet, mit Sinds Element.

Konstantin Balmont.

Sendt Adolf Langstad 15/3 1901

TIL RO

Du klager over stum Melancholi,
naar Løvet falder.
Tænk paa din Ungdomsalder,
den er forbi.

Klag aldrig mer for Smerter eller Tab,
som Livet sendte.
Tænk paa, hvor haabløst endte
din Lidenskab!

Ill. T.d. 21/8 1848

FRA LAND TIL LAND

Fra Glomstruplyngens Teppe
og Højrisgaard paa Mors
gaaer over Hav og Steppe
en Streng til Kremlens Kors.

Af Hjertets Fibre tvunden
den spiller spæd og fin:
»Rid sagte gjennem Lunden,
Allerkjæreste min!«

Den Streng er ikke bristet,
skjøndt Trykket nok er haardt
og Fædrelandet mistet
og Levefristen kort.

LANGT BORTE

Voy à partir à lejanas regiones
y nunca mas, nunca mas te veré.
Gl. spansk Romance.

Lerjord, Gyvelbusk og Skræppe,
Vandløb, Rør og Pile,
rundtom Steppe, Steppe, Steppe,
Stilhed, Fred og Hvile.

Tomhed uden Lyst og Lede,
uden Frygt og Haaben,
kun den store Steppe brede,
tavs med Favnen aaben.

Hjem, hvor aldrig jeg fortrænges,
trygge Hjem, Ukràine,
Synd, at jeg mod Danmark længes
alle vide Vegne.

I Brev 15/8 1900
Trykt i Flensburg Avis 19/8 1900

SANGFUGL

Alle Vegne Farver blegne,
tyst det gaaer mod Efteraar,
Steppen gulnes i Ukràine,
hvor min Manddoms Bolig staaer.

Skyggerids af Krat sig fælde
skarpt mod Luft af skjær Opal,
i de høstlig dunkle Elle
slaaer endnu en Nattergal.

Fugl, hvor gjenfandt Du din Trille,
sent det er og Rejsen lang;
takker Du det Træ, det lille,
hvor din Barndoms Rede hang?
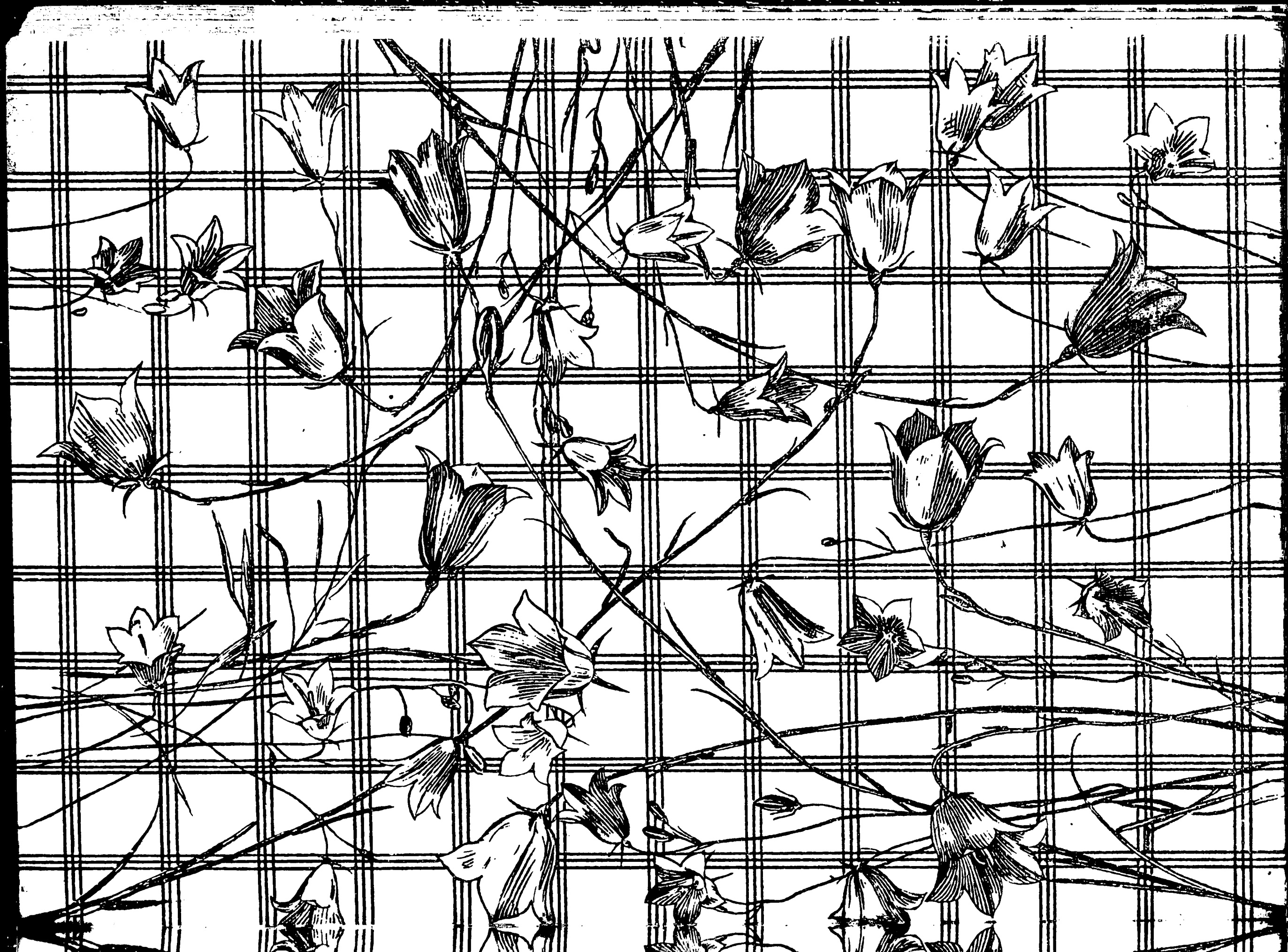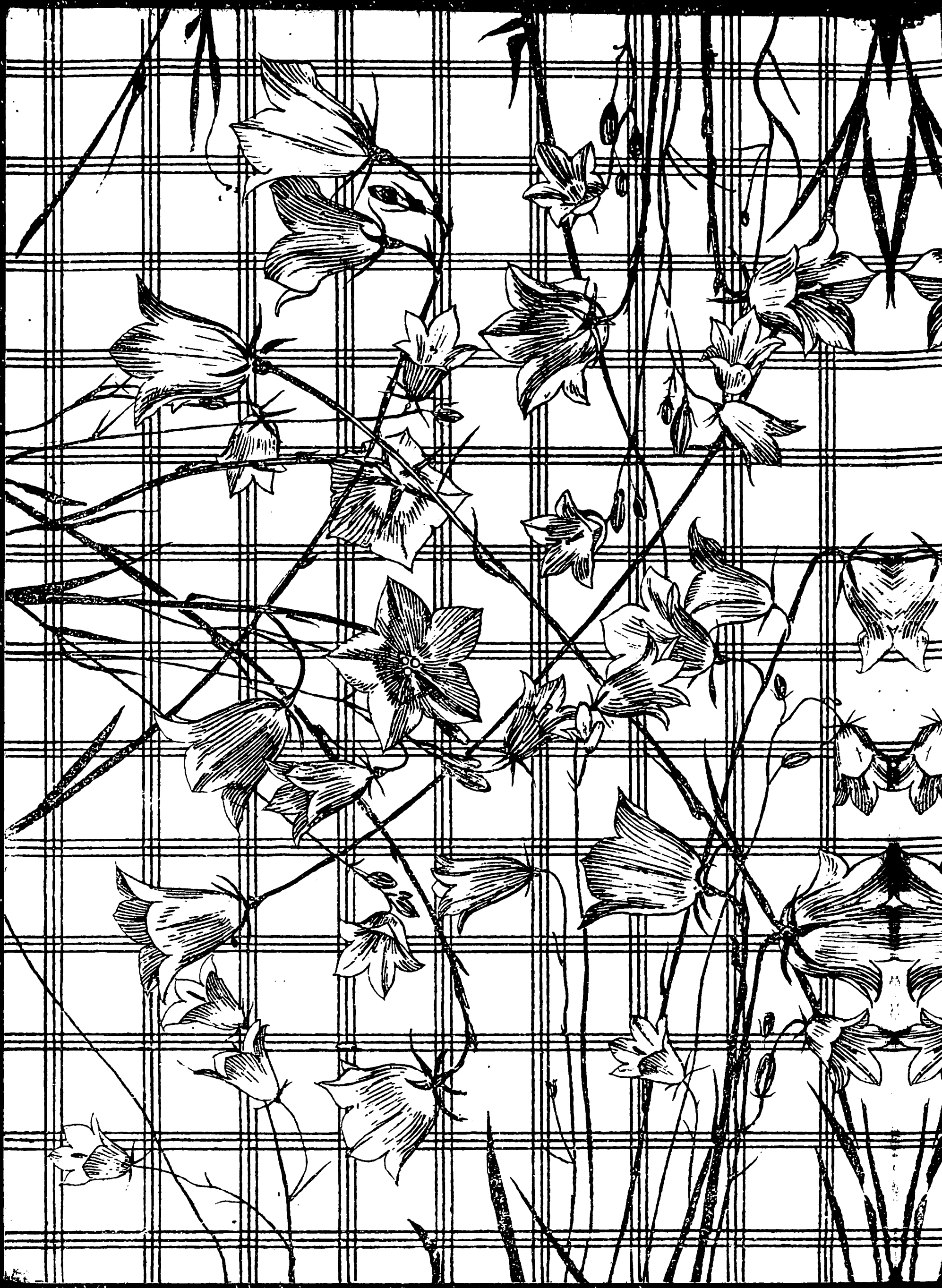
Ak, om jeg, før jeg skal flakke
bort paa Mørkets tavse Flod,
kunde se mit Land og takke
Stedet, hvor min Vugge stod!